

حمله بن گویر به جولانی

وزیر امنیت داخلی رژیم صهیونیستی نسبت به عواقب امضای توافق عادی سازی روابط با سوریه هشدار داد و به رئیس انتقالی در این کشور حمله کرد. «ایتامار بن گویر» وزیر امنیت داخلی رژیم صهیونیستی با اشاره به اظهارات «بنیامین نتانیاهو»، نخست وزیر این رژیم در مورد گسترش توافق های صلح بین رژیم و کشورهای خاورمیانه، به احتمال دستیابی به توافق عادی سازی روابط با سوریه پرداخت. بن گویر در پاسخ به سوالاتی مبنی بر اینکه آیا از توافق عادی سازی روابط با سوریه، حتی اگر منجر به عقب نشینی از سرزمین های اشغالی توسط ارتش شود، حمایت خواهد کرد یا خیر؟ گفت: «به نظر من یکی از دشوارترین مشکلات این است که ما برای تبدیل دشمن به دوست عجله داریم». وی درباره «احمدالشرع»، رئیس دوره انتقالی در سوریه و سرکرده هئیت تحریرالاشام، صحبت کرد و گفت: «الجولانی تا همین چند وقت پیش یک تروریست بود، از یهودیان و زنان متغیر بود و از همه چیز متغیر بود. نمی دانم چطور ناگهان شاهد نوعی تغییر در شخصیت چنین کسی هستیم. من متقدم که یک تروریست همیشه یک تروریست باقی می ماند.»

شروط آمریکا وحی منزل نیست

عضو فراکسیون وفاداری به مقاومت در پارلمان لبنان تأکید کرد که مسئله خلع سلاح و شروط تحمیل شده توسط واشنگتن «سرنوشت اجتناب ناپذیری برای مردم نیست». «حسین جشی» عضو فراکسیون وفاداری به مقاومت در پارلمان لبنان تأکید کرد که مسئله خلع سلاح و شروط تحمیل شده توسط واشنگتن «سرنوشت اجتناب ناپذیری برای مردم و وحی منزل نیست». او توضیح داد که «سرنوشت» مردم لبنان مقابله با دشمن صهیونیستی است، زیرا «چاره دیگری ندارند». وی افزود آنچه امروز در لبنان اتفاق می افتد تحت «قلدری» «ارباب آمریکایی» رخ می دهد و او را «عموسام بی رحم، جنایتکار و خائن» توصیف کرد. این نماینده مجلس «سکوت کرکننده جامعه بین المللی و بی توجهی آشکار دشمن صهیونیستی به همه ارزش ها، اصول، تعهدات، قوانین، مقررات و قطعنامه های شورای امنیت و سازمان ملل» را محکوم کرد.

تمایل روسیه به دیپلماسی

سخنگوی کرملین دیروز گفت که روسیه از ایالات متحده به خاطر تلاش هایش برای مذاکره در مورد حل و فصل بحران اوکراین سیاست گزار است. دیمیتری پسکوف، سخنگوی کرملین در جمع خبرنگاران گفت: «گام بعدی توافق بر روی تاریخ هایی برای دور سوم مذاکرات بین روسیه و اوکراین است». وی ادامه داد: «روسیه تمایلی در به تأخیر انداختن مذاکرات با اوکراین ندارد و مایل است تا به اهدافش درباره اوکراین از طریق ابزار و روش های دیپلماتیک و سیاسی دست پیدا کند. «سخنگوی کرملین ادامه داد: «روسیه به دنبال کم کردن یا توقف تلاش ها در تحقق توافق های به دست آمده با اوکراین نیست. صحبت کردن در مورد احتمال تسریع در روند مذاکرات بین روسیه و اوکراین دشوار است». این دیپلمات روسی همچنین گفت که ارتش کشور در حال انجام اقداماتی در کاهش خطرات حملات کی یف علیه شهرهای روسی است و اینکه مسکو حملات اوکراین به شهرها را به شدت محکوم می کند.

خواهد بود. اکتبر ۲۰۲۵ موعد انقضای قطعنامه ۲۲۳۱ و لغو کامل قطعنامه های شورای امنیت سازمان ملل علیه جمهوری اسلامی ایران است. در ماه های اخیر، کشورهای اروپایی تهدید کرده بودند که اگر ایران به اجرای تعهدات برجامی خود بازنگردد، از مکانیسم ماشه یا اسنپیک علیه ایران استفاده خواهند کرد. در صورت استفاده اعضای اروپایی برجام از این مکانیسم، پس از طی فرایند عنوان شده در توافق هسته ای ۲۰۱۵، تمام مفاد قطعنامه های ۱۶۹۶ (۲۰۰۶) ۱۷۳۷ (۲۰۰۶) ۱۷۴۷ (۲۰۰۷)، ۱۸۰۳ (۲۰۰۸) ۱۸۳۵ (۲۰۰۸) ۱۹۲۹ (۲۰۱۰) مجدداً اجرایی می شوند. رکسانا نیکنامی معتقد است با توجه به حمله ایالات متحده به تأسیسات هسته ای ایران و ادعای رئیس جمهور آمریکا مبنی بر «نابودی برنامه هسته ای ایران و دفن شدن اورانیوم های غنی شده زیر خاک» دیگر استفاده از اسنپیک منطق و معنایی ندارد: «برجام از نگاه اروپایی ها یک توافق خلع سلاح بود و وقتی بر اساس ادعای آمریکا برنامه هسته ای ایران از بین رفته، دیگر به چه استنادی می خواهند از اسنپیک استفاده کنند؟»

تجربه ایران

در طول جنگ تحمیلی ۱۲ روزه، کشورهای چین و روسیه از نظر سیاسی از ایران حمایت و حملات غیرقانونی اسرائیل را محکوم کردند. سفیر و نماینده دائم چین در سازمان ملل متحد گفت که این کشور «اقداماتی را که امنیت و تمامیت ارضی ایران را نقض کند، محکوم می کند» و نماینده روسیه در این سازمان هم با اعلام اینکه «جامعه بین المللی نمی تواند - و نباید - در برابر چنین تحریک آشکاری بی تفاوت بماند» هشدار داد: «تحمیل چنین اقداماتی راهی قطعی به سوی یک جنگ گسترده و تهدیدی جدی برای امنیت جهانی است». او از شورای امنیت خواست که ارزیابی دقیقی از حملات اسرائیل ارائه دهد و «خواستار توقف فوری هرگونه فشار با استفاده از زور» شود.

هر چند در این اظهارنظرها به طور کامل حملات اسرائیل به ایران محکوم شده بود، اما برخلاف اسرائیل که از حمایت همه جانبه غرب و به ویژه آمریکا برخوردار بود، حمایت ها از ایران صرفاً به اظهارنظرها و موضع گیری های سیاسی محدود می شد.

رکسانا نیکنامی در این باره می گوید: «۱۲ روز جنگ نشان داد که حمایت های روسیه و چین از ایران صرفاً در سطح شفاهی است و ثابت شد که ایران تنهاست. یکی از دلایل این تنهایی این است که در روابط بین الملل شما نمی توانید تمام تخم مرغ های خود را در یک سبد بچینید، بلکه باید با تمام دنیا دیالوگ داشته باشید، وابستگی اقتصادی ایجاد کنید و هزینه درگیر شدن با خود را بالا ببرید. راه حل این موضوع، با آغوش باز به سمت جنگ رفتن نیست، باید واقعیت را پذیرفت و دیپلماسی چندجانبه را در دستور کار قرار داد. یعنی همان اندازه که اروپایی ها را درگیر می کنیم، باید با خود آمریکا مذاکره ادامه پیدا کند.»

برخی اظهارنظرها از مقام های روسی نیز ضرورت تغییر مسیر از سوی ایران را بیش از پیش نمایان می سازد. در میانه جنگ، ولادیمیر پوتین، رئیس جمهور روسیه در پاسخ به سوال خبرنگاران پیرامون مسئله کمک به ایران در زمینه پدافند هوایی اظهار کرد: «ما یکبار به دوستان ایرانی خود پیشنهاد دادیم که در حوزه سامانه های پدافند هوایی همکاری کنیم اما شرکای ما در آن زمان علاقه زیادی نشان ندادند.»

این در حالی است که ایران برای خرید و دریافت سامانه های موشکی اس ۳۰۰ از روسیه به مدت بیش از ۹ سال در انتظار بود و روسیه تا زمان امضای توافق برجام حاضر نشد با فروش این سامانه ها به ایران موافقت کند. همچنین در شرایطی که طی سال های گذشته ایران نیاز وافر به جنگنده های مدرن و به روز داشت و با تهدید روزافزون برای حمله به خاک خود مواجه بود، روسیه حاضر به تحویل جنگنده به ایران نشد. مسکود در سال های اخیر به رغم موافقت با فروش سامانه پیشرفته اس ۴۰۰ به ترکیه، هنوز این سامانه را به ایران نفروخته است. چنین رویکرد محافظه کارانه ای در چین نیز دیده می شود که تاکنون از فروش جنگنده های پیشرفته به ایران خودداری کرده بود. این موضوعی است که ابراهیم متقی، استاد روابط بین الملل در دانشگاه تهران نیز در گفت وگویی با صداوسیما به آن اشاره کرد.

از نگاه یک گروه از
کشورها به رهبری
فرانسه و آلمان،
تنها شورای امنیت
سازمان ملل متحد
که یکی از مهم ترین
نهادهای ایجاد شده
پس از جنگ
جهانی دوم به شمار
می رود، می توانست
مجوز حمله نظامی
به یک کشور دیگر
را صادر کند. این
بار اما دست کم
در میان سه کشور
بریتانیا، آلمان و
فرانسه تفاوت و
اختلاف نظر قابل
توجهی در مواضع
رسمی دیده
نمی شد

به دنبال آن است (یعنی گشایش اقتصادی و آغاز ارتباط اقتصادی پایدار با جهان) به شکلی معتبر ارائه دهد. رکسانا نیکنامی تأکید دارد همچنان راه برای دیپلماسی و مذاکره باز است: «وجود ناآرامی در ایران چندان به نفع اروپایی ها نیست. هر چند ما رابطه ای به لحاظ انرژی با اروپا نداریم و در این زمینه دنیا چندان به ما احتیاج ندارد اما نایمن بودن ایران می تواند آثار جانبی زیادی داشته باشد و واکنش هایی را از سوی ایران سبب شود. برای مثال، حمله به بندر حیفا طرح آی مک (IMEC) را به خطر انداخت. یا فقط ترس ناشی از بسته شدن تنگه هرمز توسط ایران قیمت نفت را افزایش داد. اروپا از این نظر آسیب پذیر است و این باعث می شود اروپایی ها راه حل دیپلماتیک را کنار نگذارند.» به گفته این استاد دانشگاه، نگرانی دیگر اروپایی ها این است که ادامه دار شدن این وضعیت می تواند موجی از مهاجرت ایرانی ها را به اروپا راه بیندازد: «این وضعیت می تواند سناریویی شبیه به آنچه در زمان مهاجرت سوری ها به اروپا اتفاق افتاد تکرار شود و اروپایی ها در حال حاضر شرایط تحمل این بار را ندارند. اخیراً گزارشی از سوی کمیساریای عالی پناهندگان منتشر شد که نشان می داد وضعیت افغانستان به سمت بحران پیش می رود چرا که ایران در حال اخراج مهاجران غیرقانونی افغانستانی است. این موضوع اثر مشخصی روی اروپا خواهد داشت چرا که بسته بودن مسیر ایران، افغانستانی ها را به سوی مهاجرت به اروپا یا ترکیه سوق خواهد داد.» نیکنامی می گوید حتی راه حل جنگ هم دیپلماسی است و راهی به جز دیپلماسی وجود ندارد. یکی از مهم ترین چالش ها در روابط ایران و اروپا در ماه های پیش رو موضوع استفاده از مکانیسم ماشه

ضرورت بازگشت به دیپلماسی

اکنون میست در تحلیلی نوشته است که اروپایی ها که از نقش آفرینی آمریکا به عنوان «پلیس جهانی» و بازیگر حافظ نظم موجود ناامید شده اند، ناچار به پذیرش نقش آمریکای ترامپ به عنوان «رنجر تنها» (the Lone Ranger) شده است: «شخصیت «رنجر تنها» (The Lone Ranger) چندان اهل تعهد نبود. او پس از اجرای عدالت به شیوه خودسرانه، به سوی غروب می تاخت و صحنه را ترک می کرد. رهبران غربی با محدودیت های چنین رویکردی آشنا هستند. افسوس که آن ها ناچارند با رئیس جمهور فعلی آمریکا کنار بیایند.»

کارشناسان و برخی از دیپلمات های سابق اروپایی تأکید دارند که اروپا باید مسیر فعلی را تغییر دهد و به دیپلماسی بازگردد. ژوانتواله دالمیدا، سفیر پیشین اتحادیه اروپا در آمریکا و سازمان ملل متحد در این باره به نشریه اکونومیست گفته است: «اروپا باید دوباره به نقش یک بازیگر دیپلماتیک موثر بازگردد.» او همچنین سیاست سختگیرانه آمریکا در قبال ایران در سال های اخیر و خروج از برجام را سیاستی توصیف کرد که باعث شد «هفت سال زمان از بین برود».

کاترین اشتون، مسئول سابق سیاست خارجی اتحادیه اروپا (۲۰۱۴-۲۰۰۹) هم نگاه مشابهی دارد. به باور او، ترامپ تلاش دارد که به صورت یک جانبه موضوع پرونده ایران را حل و فصل کند؛ حتی در مذاکره هم مانع از ورود بازیگران دیگر می شود و انتخاب نهایی اش گفت وگوهای دوجانبه است. اشتون معتقد است «آمریکا به تنهایی می تواند بر ایران اعمال فشار کند، اما با توجه به بی اعتمادی ایران به ترامپ، تنها یک ائتلاف بین المللی است که می تواند پاداشی را که ایران

شش بیینی اروپا بکا و اسرائیل، علیه ایران حمایت کردند؟

